

Jak ježibaba chtěla zničit pohádkový svět

Napsala: Hana Uhlířová

Loutky: Ježibaba, Karkulka, Vlk (případně Jeníček a Mařenka)

Z jeskyně temné hrůzný hlas se line,
zlo a nenávist obklopují to místo stinné.
To zákeřná ježibaba zde své pikle kuje,
obličej mrtvých hrdinů zdobí zdi její sluje.

Ted' spřádá své sítě na Karkulku nevinnou.

To ona bude poslední trofej mou!
Již nedávno sklapla klec nad dvojicí známou,
když hrát si šli do lesa posláni mámou.

Jeníček navždy zmizel včetně své sestřičky
a ona navždy tak pomstila vraždu své babičky.

Pod čepicí má ale ta Karkulka červená.
Na ni sama nestačím na svá stará kolena.
Za parťáka zvolila si v oboru již zkušeného,
snad neztratil vychytralost ze života minulého.

Vlka, co dříve nad Karkulkou vyzrál lehce,
ted' bába k životu lektvary probudit chce.

Domluva mezi nimi byla snadná,
na konci dne musí být chladná!

Číhal na Karkulku tam kde kdysi,
když v tom zezadu praštil ho kdosi.

Jak vlk pak oči otevřel,
mladou dívku nad sebou uviděl.

Kdo jste slečno, pověděl
a ani své jméno nevěděl.
Karkulka, řekla, když ránu mu ošetřila,
na ježibabu se s ním pak domluvila.

Vlk se vydal pomatený,
do těch míst tam bezejmenných.
Sotva našel tu správnou jeskyni,
přišla hned baba senilní.

Co ty tu? Běž na Karkulku a čas náš nemař!
Vlk hned sežral ji, zapomenuvší svůj scénář.

A tak ukončili ti dva dny strachu
a nezbylo už v světě zla aň trochu.